

בשנר

ידיעות קיבוץ הזורע - יד' בכסלו התשע"ט - 22.11.2018

יובל 50 לקיבוץ שנר | עמוד 4
עוזי וולף

שיוך - יש ברירה | עמוד 6
איילת ראטס

לוקחות יוזמה, מעצבות מציאות | עמוד 7
צוותי הממונות הישוביות למניעת הטרדה מינית

עדכון מהספרייה | עמוד 10
יעל כרמי

תוכן עניינים

- 3 | עדכוני תרבות**
/ איריס רפאלי
- 4 | יובל 50 לקיבוץ שניר**
/ עוזי וולף
- 6 | שיוך - יש ברירה**
/ איילת ראטס
- 7 | לוקחות יוזמה, מעצבות מציאות**
/ צוותי הממונות הישוביות למניעת הטרדה מינית, מועצה האזורית מגידו
- 8 | איש צבא מעולה וגיבור מלחמה, לבין מדינאי ומנהיג חכם**
/ חנן נגרי
- 9 | סירת הורים - עדכונים**
/ אורית אבריאלי
- 10 | עדכון מהספרייה**
/ יעל כרמי
- 11 | יצירה מקומית**
כמו שמקלפים תפוז / יעל כרמי
- 12 | תרבות ופנאי**
פינת התובנה / בועז בש מרץ'
טיפת מיתולוגיה / אהוד דור
בדיחת השבוע / ספי מנור פלג
- 18 | לרגל חגיגות יובל לקיבוץ שניר**
/ צוות הארכיון
- 20 | שו"ת**
דני נהב בשיחה עם דניס שמע

הגהה: מרים גרוס
תמונת שער: תמר חץ
הפצה: יעל טיקטין, רינה רשקוב

השתתפו בגיליון זה: איריס רפאלי, עוזי וולף,
איילת ראטס, חנן נגרי, אורית אבריאלי, יעל
כרמי, בועז בש מרץ', אהוד דור, ספי מנור פלג,
צוות הארכיון, דני נהב

מערכת בשער
עורכת: נעה אלבוחר
עיצוב ועריכה גרפית: אנה אבריאלי
טל: 052-3990860
דוא"ל:
bashaar@hazorea.org.il

אירועים לפני שנת 2018 נגמרת...

- **26.11.18 - בשעה 20:30 באולם האזורי בעין השופט -** הרצאה בנושא תזונת ספורטאים, מאוד מומלץ. מחיר כניסה 30 ₪.
  - **30.11.18 שישי**
  - **בשעה 21:00** ד"ר שמוליק טסלר על שירי יאיר רוזנבלום - מוזיקה ופרשנות.
  - **בשעה 22:00** - "מסיבת שפמים" בבמה של האולם מופעים אצלנו, כניסה מרחבת החניה מול בניין הנהלת חשבונות.
- מוזמנים חיילים ומעלה, כולם עם שפמים!!!

שבוע חנוכה - תתכוננו לשבוע הפתעות...

- **2.12.18 -** אחר הצהריים - יצירת למפיונים, קישוטי ויטראז, וכמובן סופגניות.....
- **4.12.18 -** מרוץ לפידים ברחבי הקיבוץ והתכנסות למפקד אש ענק. על המיקום תבוא הודעה.
- **בנוסף, ארוחת ערב בחדר האוכל**
- **5.12.18 -** בשעה 20:30 הרצאה בנושא חנוכה
- **7.12.18 -** שישי בערב - טקס חנוכה באולם
- **8.12.18 -** בוהריים - משחק לכל המשפחה והפתעות נוספות...
- **14.12.18 -** בשעה 10:00 בבוקר באולם - הצגת ילדים "מלך סין" - יוזמת המועצה אזורית מגידו, עם שחקנים מהמועצה בבימוי דניס שמע שלנו.
- **15.2.19 -** חג קיבוץ - יצירה תרבותית בהזרוע פרטים בהמשך
- **16.2.19 -** שבת בבוקר - משחק אינטרנטי המשך לחג הקיבוץ בניצוחם של דני נהב ונעמית תבור בנושא - שירי הזרוע
- **22.2.19 או 1.3.18** (תלוי במזג האוויר) אור תנועה וצליל בוואדי 2019

נפרדים מרישיון עסק לאולם

לפני שמסתיימת שנת 2018, אולם המופעים בקיבוץ הזרוע נפרד מרישיון העסק שהיה לו. הועדה האחראית על רישוי עסקים החליטה שעד שלא יוקמו שירותים נגשים באולם, לא נוכל לקבל רישיון. כתוצאה מזה, לצערנו, המוזיאון, פלגים ועוד צרכנים שהיו לאולם - לא יוכלו להשתמש בו. מבנה כמו האולם שאינו בשימוש רציף, צובר נזקים ובלאי בלתי הפיכים. הושקעו באולם כספים רבים על מנת לעמוד בדרישות, ונכון לסוף נובמבר לא נוכל לקיים בו פעילות פרט לפעילות פנימית של הקיבוץ.

תרבות במדיה חברתית

נטלי אוליאל הקימה קבוצה בפייסבוק של עידכונים על מה שקורה בהזרוע. אני אשתמש גם במדיה הזו על מנת לעדכן באירועי תרבות. **המון תודות לנטלי על הנכונות והביצוע.**

גבורות

בשבת האחרונה הוקרן באולם הסרט "גבורות" ולאחריו קיבלנו סקירה עם יוצרי הסרט וחברי שער הגולן על התהליך של יצירת הסרט. תודה לטיבי על הקרנת הסרט, ולדובי זמר על היוזמה להביאו להזרוע.

עדכוני תרבות

- **31.12.18 - סילבסטר -** מי שמעוניין להרים את הכפפה.... מוזמן לתאם איתי.
- **24.11.18 - שבת, בשעה 11:00,** באולם סרט והרצאה עם יעקב רז - "פרדוקסים כאימון הרוח" ולאחריה הסרט "קואן של האביב".
- הכניסה לחברי הזרוע בלבד - חופשית
- לכל השאר - 85 ₪.
- הגעתי להסדר עם הנהלת המוזיאון שחברי הזרוע יוכלו להיכנס חינם לסרט וההרצאה. אני מבקשת בכל לשון של בקשה - רק חברי הזרוע נכנסים ללא תשלום - אל תעמידו אותנו במצבים לא נעימים.
- **25.11.18 - בשעה 20:30 באולם האזורי בעין השופט -** הרצאה "חוסר עניין לציבור" של לירון ברייר - במסגרת יום המאבק הבנילאומי למניעת אלימות נגד נשים (ראו פרסום בנפרד בעיתון) הכניסה חופשית.

שבת שלום
איריס

יובל 50 לקיבוץ שניר

/ עוזי וולף

קיבוץ שניר חגג לאחרונה, ברוב עם, יובל חמישים להיווסדו. אירוע זה חשוב וראוי להתייחסות בפני עצמו אך גם בגלל שחברים מהזרוע לקחו חלק בהקמת הקיבוץ ותמכו בו בשנותיו הראשונות: עוזי ולסלי, שלומית ושבתאי, איריס בן-צבי, ייני (נעמי) ואסא שגם נשאר בקיבוץ, קרול ואברהם, הדסה אופנהיימר, נחמה נהב ומשפחת לוקס.

במקרה ש... ולצערנו, הדבר אכן קרה. במאי 1969 נכנסה חוליית מחבלים מלבנון ופוצצה את הצינור: הנפט הזרם בלחץ עצום והפיצוץ גרם לתוצאה קשה: להבה אדירה וכמויות עצומות של נפט התחילו לזרום לכוון מקורות המים של ישראל - כולל הכנרת!!!
אנשי שניר הגיעו מיד למגוף ואחרי כ- 3000 (!) סיבובים: הזרימה פסקה.

גרעין הבנים השני

ביוני 70' - הגיע להתיישבות בשניר גבי"ש ("גרעין בנים שני"). הראשון הלך לכרם שלום). הגרעין הורכב מצעירים חדורי מוטיבציה ורצון להקים קיבוץ איכותי בעל עקרונות - בניגוד לקיבוצים המסואבים (!) מהם זה עתה יצאו.
בד בבד עם קליטת גבי"ש החלו ויכוחים, אידאולוגיים בעיקר אבל לא רק, על מהות ואופי הקיבוץ. וכאן, לתוך המציאות החביבה הזו הגענו בתחילת פברואר 71': לסלי כאחות לשנת שירות בישוב הספר הצפוני והח"מ כ-ש.ש., כמו כל הצעירים עם סיום השירות הצבאי.

ההיכרות שלי עם שניר

- שניר היה מספר צריפים ומקלטים על גבעה קוצנית כמעט חשופה - למעט כמה עצי אלון ותיקים והתחלה של גינות. אבל מסביב: הבניאס והנוף המדהים - פשוט מעולה!
- בשניר התחלתי את דרכי כעובד גד"ש: גידול חיטה, בקיה, כותנה, בצל לזרעים וגם גן-ירק בו גידלנו ארטישוק.
- בתחילת 72' התחתנו בשעה טובה - ויחד איתנו באותה מסיבה שנערכה בהזרוע התחתנו קרול ואברהם (ז"ל) רביד.

קצת היסטוריה, הגרעין הראשון עולה לשטח

- עד מלחמת ששת הימים הנקודה בה נמצא הקיבוץ נמצאת בשטח מפורז על גבול סוריה, נושקת ממערב לערוץ הבניאס - כמה ק"מ מזרחית לקיבוץ דן.
- קצת לאחר סיום המלחמה ב-26.9.1967, מוקמת במקום היאחזות נח"ל, מאוישת ע"י פלוגת נח"ל ועיסוקה: בט"ש (ביטחון שוטף).
- בנובמבר 1968 עברה היאחזות "אזרוח" והמקום נקרא כפר משה שרת. עד מהרה שונה השם לשניר.
- האזרוח/התיישבות במקום בוצעה ע"י פלוגת ש.ש. (שנת שירות) צעירים מיוצאי הקיבוץ הארצי. הנציגים הראשונים מהזרוע היו דורון (ז"ל) ושלומית שפי.
- בהמשך, תוך עזרה מאוד משמעותית של מחלקת ההתיישבות של הסוכנות היהודית וכמובן בעזרתו של הקיבוץ הארצי, ניטעו מטעים: תפוחי עץ והרבה אבוקדו. תפוחי העץ פינו ברבות הימים את מקומם לטובת ליצי' והדרים ואילו האבוקדו משגשג לתפארת עד היום בזכות מי הבניאס המשקים אותו. בנוסף, הוקם במקום עדר בקר לבשר שהתבסס על שטחי המרעה ברמת הגולן וכן ענף גידולי שדה (גד"ש). יותר מאוחר הוקמו גם הלול ומפעל הנייר.

פרשת צינור הנפט

המיקום של קיבוץ שניר שכן עד ששת הימים על משולש הגבולות: ישראל - לבנון - סוריה. בקרבת מקום, ומעבר לנחל הבניאס, עבר צינור הנפט (האמריקאי): "טפליין" שהזרים נפט מעיראק ללבנון. במהלך המלחמה התעורר חשש שיפגעו בצינור. המא"ז המקומי קיבל תדרוך מה לעשות

- בין השנים '72 - '73 ביליתי במדרשת רופין בקורס (יחד עם ברונו ווקסנר ז"ל) ריכז משק. ינאי - בננו הבכור נולד במזל טוב בסוף '72.
- מלחמת יום הכיפורים הארורה תפסה גם את שניר: בשבת ה-6.10.73 פונו כל הנשים והילדים לקיבוץ בית - אלפא ואח"כ להזורע. שניר לא נפגע אבל הפגזות וטילים נגד מטוסים וכו' - היו למכביר. להזכירם: שניר על מורדות הגולן, סמוך להר-דוב.

הזורע ושניר

המקום המשיך להתפתח עם קשיים לא מעטים - קיבוץ הזורע נרתם לעזרה ומאמץ את שניר תוך עזרה בייעוץ ובעבודות בתחומים שונים כגון חינוך. לפנינו היו בשניר שלומית ושבתאי, איריס בן - צבי (שגם גייסה אותנו לשניר), אתנו הגיעו - ועד היום נמצאים: ייני (נעמי) ואסא, ובמסגרת האימוץ היו שם קרול ואברהם, הדסה אופנהיימר, נחמה נהב ומשפחת לוקס, מקווה שלא שכחתי מישהו - טל"ח...

עוזבים את הקיבוץ בחזרה להזורע

במשך כמה שנים לסלי עבדה כאחות גם בשניר וגם כאחות בריאות הציבור בשכונת שפרינצק בקריית שמונה - ואנוכי בעיקר בגד"ש, בשטחים ע"י שניר ובאדמות החולה (גם בכבול). במרץ '78 נולדה במזל טוב ביתנו שרית ולאחר מכן החלטנו בקיץ '79 לחזור להזורע.

ובחזרה לשניר - מהמתרחש בשניר לאחר לכתנו ועד היום
במהלך שהותנו התקיימו דיונים וויכוחים רבים, בעיקר בין חברי גבי"ש מחד, לבין השינשינים הוותיקים מאידך. מהות הקיבוץ וכיוון התפתחותו היו בין הנושאים המרכזיים. כל זאת כאשר ברקע קיים מצב כלכלי לא פשוט שלאורך הזמן חייב מהלכים דרסטיים, על מנת לשפרו.

ב-1981 עברו בשניר ללינה משפחתית. הם היו מהראשונים, החלוצים בקיבוץ הארצי.
ב-1.1.1995 עבר בשניר שינוי אורחות החיים! גם בצעד זה היה שניר שוב מפורצי הדרך בקיבוץ הארצי. בעקבות כך זכה הקיבוץ לקיתונות ביקורת והמצב החמור התדרדר והגיע עד לפרישה מהתנועה!! (רק תראו איפה רובנו נמצאים היום!). שניר קבע "רשת בטחון" מאוד גבוהה - והמהלך עבר בשלום ובהצלחה רבה.

עם הנסיגה מרצועת הביטחון בלבנון ב-2001 הבטיח (וקיים) אריק שרון הטבות לחיזוק ההתיישבות באצבע הגליל. בשניר ניצלו זאת והקימו שכונת הרחבה יפהיפה הקולטת ומשגשגת גם היום! (שוב - גם כאן הם היו חלוצים בתנועה הקיבוצית). נכון להיום: אוכלוסייה בת 550 נפש בשניר, מזה כ-170 חברים בשניר והשאר בהרחבה. אורך רשימת ההמתנה לקבלה לקיבוץ עומד על מאה איש.

ובנימה אישית:

יש לנו מקום גדול וחם בלב - לאנשים הטובים ולמקום הנהדר הזה: מאחלים עד מאה ועשרים!
✂

המועדון לחבר בקיבוץ

חדר האוכל בקיבוץ

יש ברירה / איילת ראטס

כחברים. אני גם מעריכה את הכנות של אלו המדברים על כך באופן ברור וגלוי. אין טבעי ואנושי מהשאיפה להיטיב עם יקיריך, כמו גם הרצון להוריש להם את המירב. וכאשר יקיריך פרסו כנפיים ובחרו לחיות אי שם ביקנעם או אפילו מעבר לים זה אך טבעי לרצות להפנות את המשאבים החוצה, ובכנות, אני לא חושבת שמישהו מאיתנו היה נוהג אחרת במקומם. לעומת זאת, אני לא יכולה לקבל את גישת ה"אין ברירה".

גישת האין ברירה נולדה בכדי לנטוע את הספק בליבנו כי הקיבוץ באמת יכול להמשיך להתקיים. הספק הוא אחיו של אי-הודאות, בן דודו של הפחד. יודעים אנשי השיווק, יודעים גם ספקי ה"פייק ניוז" כי מספיק לנטוע בליבנו ספק קטן על-מנת שנתחיל לפעול מתוך פחד, למכור את ביתנו ואדמותינו לכל המרבה במחיר. וכדאי למהר, אפילו כבר היום כי מחר נרוויח פחות. וכמו נבואה המגשימה את עצמה, נתחיל לדבר על שיוך והנה הוא כבר בפתחנו. האם נתפתה להאמין כי השיוך הוא מעין כח עליון, זרם שאין לנו אפשרות לשחות כנגדו וכי הברירה היחידה היא להיכנע לו ולהיסחף אתו? אין סיבה לחשוש. אנחנו חיים בקהילה מאורגנת וחזקה, קהילה המקיימת את עצמה. ראיית המציאות כאילו אין לנו שליטה עליה וכל שנותר לנו הוא רק לנסות להציל את ההון של מה שקרוי ביתנו - היא גישה, לא נעים לומר... פחדנית. מפסידנית.

כשאנחנו מקבלים החלטות כבדות משקל, ובכלל, צריך לשים לב מה המסר לדור הצעיר. המסר שלי אליהם היא כי זכות הבחירה בידינו. יש לנו ברירה. אפילו אלו בינינו המאמינים כי זוהי כרוניקה של שיוך ידוע מראש יסכימו כי גם אם הכל צפוי הרי שהרשות נתונה. לא רק התוצאה חשובה אלא בעיקר הדרך אליה, התהליך, הדעות, האווירה. בעוד דור או שניים כשילדינו או ההיסטוריונים ינסו להבין את התהליך הזה שהוביל אותנו או אחרים למכור את החלום לכל המרבה במחיר, האמירה "כי ככה עשו כולם אז לא היתה לנו ברירה" לא תתקבל כתשובה אינטליגנטית.

לסיום, הבחירה בידינו, כאן, עכשיו וגם בהמשך, כמילות השיר "אם, אם רק ורק אם נרצה, נהיה פה גם מחר..." ✂

כמישהי שהגיעה לקיבוץ והתקבלה לחברות ממש לא מזמן וכמי שרב חייה הסתכלה על הקיבוצים בהערכה ואף בהערצה, לא פשוט עבורי לקרוא חלק מהדברים הנכתבים דווקא על-ידי חברים ותיקים ממשפחות ותיקות פה בקיבוץ. מיד אסביר, אבל עוד לפני כן חשוב להקדים ולהזכיר כי מגוון הדעות הוא מבורך וכי הדיון עצמו, כמו רב הדיונים הנערכים בקיבוץ הוא דוגמא לפלורליזם ודמוקרטיה במיטבם. גם היצרים המעורבים כאן הם מתבקשים ואפילו הכרחיים לאור חשיבות הנושא. אז אחרי שטפחנו לעצמנו קצת על השכם, בואו נפשיל שרוולים וניגש לעניין.

באופן אישי אני לא תומכת בשיוך, משום סוג, משום חלופה. אני מודה שלא שקעתי בפרטים של החלופות השונות כיוון שאני מאמינה כי בטרם נכנס לאותיות הקטנות

ולפלפולים המשפטיים כדאי קודם לברר עם עצמנו מי אנחנו ומי אנו שואפים להיות. פעולה בסדר אחר מזה היא בבחינת לרתום את העגלה לפני הסוסים.

אני חוששת כי תהליך של שיוך יהיה המסמר האחרון בארון הקבורה של הקיבוץ כקיבוץ. אולי זה נשמע קצת דרמטי, ונכון - השמש תזרח גם לאחר השיוך אם יתממש, והקיבוץ ימשיך לתפקד כקיבוץ עוד זמן מה. אבל כנראה שבתהליך איטי ובלתי הפיך בו השיקול הכלכלי (מכירת והשכרת דירות חברים) חזק מן השיקול האנושי (קבלת חברים על בסיס זיקה למקום) הקיבוץ המוכר לנו יתמסמס ויהפוך ברבות השנים לישוב קהילתי. עוד ישוב קהילתי. יש הרבה כאלה בארץ. ישובי ווילות עם ג'יפים על המדרכות. גדרות. מצלמות אבטחה. וגם ילדים ומשפחות ושמחת חיים אבל בלי

ערבות הדדית ובלי מוסדות קהילתיים מלכדים כמו חדר אוכל ובית שקמה אפילו בלי ספרייה ופינת חי והרשימה עוד ארוכה. כל אחד לעצמו בלבד. אולי זה טוב לחלק מאתנו, ואין בכך פגם. אבל זה לא החלום של רובנו, זה לא החזון שלשמו התכנסנו. זו שגרת החיים הקיימת במאות ישובים וערים בארץ. קיבוץ לעומת זאת הוא עוף נדיר ומיוחד. בועה סוציאליסטית במרחב שהולך והופך קפיטליסטי וציני.

אני יכולה להבין את השיקולים הכלכליים של מי שבניהם ובנותיהם כבר אינם מתגוררים בקיבוץ ולא יחזרו אליו

**"...בתהליך איטי ובלתי הפיך
בו השיקול הכלכלי (מכירת
והשכרת דירות חברים)
חזק מן השיקול האנושי
(קבלת חברים על בסיס
זיקה למקום) הקיבוץ המוכר
לנו יתמסמס ויהפוך ברבות
השנים לישוב קהילתי. עוד
ישוב קהילתי. יש הרבה
כאלה בארץ. ישובי ווילות עם
ג'יפים על המדרכות. גדרות.
מצלמות אבטחה. וגם ילדים
ומשפחות ושמחת חיים
אבל בלי ערבות הדדית ובלי
מוסדות קהילתיים מלכדים..."**

לוקחות יוזמה, מעצבות מציאות / צוותי הממונות הישוביות למניעת הטרדה מינית, מועצה האזורית מגידו

על ההרצאה "חוסר עניין לציבור"

כשליהן בריירדנציגר היתה בת שמונה היא הותקפה מינית בידי אביה של חברה. "לפני 22 שנים הגשתי תלונה במשטרה על פגיעה מינית שחוויתי בילדותי. התלונה נסגרה בנימוק של "חוסר עניין לציבור". השם הזה מסמל עבורי הרבה. הוא מסמל את אזלת היד של המשטרה, את קשר השתיקה ואת המערכת המשומנת שגורמת לנו להרגיש אשמות", מספרת לירון. כעת, בתערוכה "חוסר עניין לציבור", היא מתעדת מרחבים שבהם היא ונשים אחרות הותקפו בילדותן, כדי לשים קץ להשתקה הנמשכת

בית. עוד בית. בתים יפים, פרטיים, מהודרים. שביל מוביל אל בית אחר, משותף. חדר מדרגות. כיכר עירונית. בית ספר. ועוד מקומות, כל מיני מקומות. כל אלה מופיעים בתצלומיה של האמנית לירון בריירדנציגר, שיוצגו בתערוכה שתיפתח ב-23 בחודש בבית האמנים בתל אביב. כל המקומות האלה, שבתצלומים, הם זירות פשע פוטנציאליות. בריירדנציגר צילמה אותם במסע שערכה, מסע אמנותי, אישי וחברתי. התמונה הראשונה שצילמה היתה תמונת הבית שבו היא הותקפה מינית על ידי אבא של חברתה, כשהיתה בת שמונה שנים. בעקבות הצילום הזה היא יצרה קשר עם עוד כ-25 נשים שהותקפו מינית בילדותן ובנעוריהן וצילמה את המקומות שבהם אירעו התקיפות. בחלק מהמקרים...

נוכחותכם חשובה!

לרגל ציון יום המאבק הבינלאומי למניעת אלימות נגד נשים אתם מוזמנים לערב לציון המאבק תוך סקירת הפעילות בשש השנים האחרונות.

יום ראשון ה-25/11/2018
אולם המופעים בעין-השופט, בשעה 20:30

תוכנית הערב

תערוכה - "מוציאים את הכביסה המלוכלכת" - ילדים ונוער במועצה מתייחסים לאלימות הרצאה - "חוסר עניין לציבור" - לירון ברייר, צלמת.

אלימות נגד נשים והחוק למניעת הטרדות מיניות

בשנת 1999 הכריז האו"ם על ה-25 בנובמבר כיום המאבק הבינלאומי למניעת אלימות נגד נשים.

אלימות נגד נשים היא תופעה חברתית הכוללת אלימות פיזית, אלימות מילולית, התעללות נפשית, תקיפה מינית ואלימות כלכלית. במסגרת ההכרזה על יום המאבק, קרא האו"ם לממשלות העולם לארגן פעילויות להעלאת המודעות הציבורית לסוגיית האלימות נגד נשים בחברה. זאת כל עוד נשים בכל רחבי העולם הן קורבנות לאונס, לאלימות במשפחה, להטרדה מינית ולעוד סוגים של אלימות. על אף חקיקת חוקים מגנים, ממשיכה התופעה להתקיים באופן נרחב ולגבות קורבנות נוספים, חדשות לבקרים.

החוק למניעת הטרדות מיניות נחקק לראשונה בישראל בשנת תשנ"ח 1998. מאז עברו 20 שנים שבהן החל תהליך של חינוך מניעתי בקהילות, במקומות עבודה, במסגרות החינוך ובהרתעה דרך בתי המשפט. תהליך ההטמעה עודנו ארוך. מטרת החוק: "לאסור הטרדה מינית כדי להגן על כבודו של אדם, על חירותו ועל פרטיותו, וכדי לקדם שוויון בין המינים" (לשון החוק)

מהנעשה במועצה בנושא בשנים האחרונות

מזה כ-6 שנים, ביוזמת מחלקת הרווחה במועצה ובשיתוף עם נציגות נשים מכל יישובי המועצה, התאגדה לה קבוצה ייחודית של צוותים אשר עברה קורס הכשרה ייעודי לתפקיד הממונות ופועלת בתוך היישובים, זאת על מנת להעלות מודעות, לנרמל את השיח ולייצר מניעה דרך חינוך בקהילה וכן להפנות לגורמים מקצועיים לטיפול ולקבלת עזרה על פי הצורך. קבוצת הממונות נפגשת במהלך השנה להעשרה וללמידה ונעזרת בגורמים מקצועיים כגון מערך הרווחה של המועצה, מרכז סיוע לנפגעות ונפגעי תקיפה מינית ואנשי מקצוע נוספים. אנו פועלות מתוך אמונה שהקניית ידע וכלים, תתרום להאצת השינוי החברתי והעשייה בתחום זה. אנחנו חיים בתקופה בה יותר ויותר הטרדות ופגיעות מיניות נחשפות ומדוברות. מוטלת עלינו אחריות כקהילה חברתית ומוסרית, לראות בהטרדות ובפגיעות המיניות אלימות שיש להתמודד איתה באופן אקטיבי, לפעול למיגורה ולתמוך במעורבים וזאת בנוסף להכרה וההבנה הבסיסית, כי אלו התנהגויות בלתי חוקיות, פוגעניות, לא מוסריות, מחבלות בתשתית החברתית ופוגעות בגברים ובנשים כאחד. לכן נעודד דיווח והפרת קשר השתיקה בנושא.

בין איש צבא מעולה וגיבור מלחמה, לבין מדינאי רחב יריעה שהוא גם מנהיג חכם, הבדל בכל זאת יש

/ חנן נגרי

קטע ראשון

חילוקי ההשקפות בין סאדאת נשיא מצרים, לבין הגנרל שאזלי ראש המטה הכללי של הכוחות המזוינים של מצרים בתקופה שבין מאי 1971 כאשר הוא מתמנה לתפקיד עד דצמבר 1973 כאשר הוא מודח מן התפקיד.

נשיא מצרים רוצה שינוי הכלכלה המצרית שתוכל להתרחש רק בעזרת ארצות הברית. ברוב עיוורונו ובדבקותו בתפיסתו הצבאית וברצונו לשכנע את סאדאת שלא יפחד מהסובייטים מביא שאזלי לסאדאת ציטטה ומבלי להבין, נותן לסאדאת צידוק אידיאולוגי לתפיסתו ולמעשיו. הדברים מובאים על ידי פרופסור שמיר דלהלן; שאזלי; אדוני הנשיא (...) הרשני להזכירך את אמירתו של הנביא "אהוב את ידיך, אך לא למעלה מן המידה, יום אחד הוא עלול להיות אויבך; שגא את אויבך, אך לא למעלה מן המידה, יום אחד הוא עשוי להיות ידיך" "מעולם לא שמעתי אמרה זו" אמר הנשיא לאחר רגע של שתיקה. "דומה שיש בה מידה של חכמה. חזור עליה". עשיתי זאת ולפתע פרץ הנשיא בצחוק: "יברך אותך האל, צא לדרכך" (הנשיא כבר כיוון למי הוא האויב שאמור להיפך לידיד).

*הערה:

כל הנתונים נמצאים בספר "שאזלי - חציית התעלה" שהופיע בעברית בהוצאת "מערכות" עם הקדמה של פרופסור שמעון שמיר. פרופסור שמיר אומר "שאזלי הנו איש-צבא מעולה".

***

קטע שני

הקריאה, הזעקה, מבחוץ וחמור יותר, מבפנים, למה שקרוי "שמאל" להתרחק מן הנאראטיב הערבי והפלסטיני, תהיו "פטריוטים", אז עם ישראל יאהב אתכם ותוכלו לזכות גם אתם לחלק בשלטון. אז מה אכפת לכם להשתתף גם אתם בהפגנה של "העם" גם אם קוראים שם מוות לערבים, וגם מוות לשמאלנים, אז קוראים, מזה אף אחד עוד לא מת. האמנם !?

כולם, כל המפלגות, מחפשות גואל פרטי משלהם באיש צבא, ביטחוניסט אשר באמתחתו הפתרונות לכל בעיותינו. בדרך כלל, אנשי צבא שפרשו מן השירות לפני זמן קצר יחסית, עדיין רואים פתרון לכל בעייה בצווים ופקודות. וכמובן בכוח. ולכן הולכים לרוב בדרך "האמצע" כביכול, אבל בסופו של דבר נמזגים או נשפכים לתוך הזרם הימני הראשי שבימינו זה הליכוד.

בימי המנדט הבריטי הייתה קיימת מפלגת הציונים הכלליים, מפלגת מרכז מתונה שסלדה מתנועת האצ"ל והלח"י מפירי השלווה. לאחר קום המדינה כאשר האצ"ל הפכה למפלגה פוליטית בשם "חירות" וראשי שתי המפלגות היו גם ידידים אישיים הייתה הנחה שכתוצאה מן המיזוג "חירות" תתמתן אבל בפועל קרה בדיוק ההיפך. מכאן, הזרם הלאומני היה הרוב בלע והטמיע בתוכו את המתונים <<<

מלחמת יום כיפור בשיאה, כוחות קטנים - שהולכים וגדלים - של צבא ההגנה לישראל חצו את התעלה ונמצאים באדמת מצרים. עימות בין שאזלי לבין הנשיא מתחיל כאשר ראש המטה דורש להעביר כוחות מסיני להגנת מצרים וסאדאת מסרב להחזיר "אף לא חייל אחד או רובה אחד". שאזלי מאשים את סאדאת בהפקרת חיי החיילים ובחוסר אחריות ציני. שאזלי רואה עצמו כמפקד של מיליון ומאתיים אלף חיילים, שבכוחם ובעזרת שותפים מארצות ערב נוספות הוא יוכל לרסק את מדינת ישראל.

הנשיא סאדאת לעומתו רואה את צבאו שממזרח התעלה כקלף מיקוח במשא ומתן העתידי. הוא רוצה להשתחרר מין האפוטרופוס הסובייטי ואילו שאזלי חסיד של האפוטרופוסות הזאת. הסובייטים נותנים מה שהם חושבים שהמצרים צריכים כגון נשק (ובעד הנשק המצרים צריכים לשלם) והוא

אולם לא ניכר שבאו אל קרבנו. קל לראות גם בימינו שמפלגת "האמצע" כביכול, מצטרפת בשמחה לכל הילולה שלהם.

ז'בוטינסקי וערביי ישראל

הבה ונראה איך ראו אבות הציונות, ובמקרה שלנו זאב

ז'בוטינסקי, אבי התנועה הרביזיוניסטית, שברבות השנים הפכה למפלגת "חירות" ו-"ליכוד" את העתיד לאחר הצהרת בלפור ותחילת שלטון המנדט הבריטי. ואלה דברי ז'בוטינסקי, בשנות העשרים של המאה הקודמת, ונמצא באסופת כתביו באינטרנט במסגרת "מחקרים" שרוכזו על ידי ההיסטוריון אריה נאור.

ז'בוטינסקי היה אבי הזרם הציונות הפוליטית. הוא ראה בהכרזה על מדינה כאילו היא כבר קיימת ונבדלת מהציונות הבסיסית במנהיגותו של חיים ווייצמן. ציונות בסיסית זו החזיקה בסיסמה "עוד דונם ועוד עז" כי רק עם קרקע מתחת לרגליים יהיו לנו גם שמיים מעל לראש. נראה מה יש לו לז'בוטינסקי לומר בנושא היחסים עם ערביי ארץ ישראל. ז'בוטינסקי מתכנן את המדינה העתידה וזו היא !! "המתווה החוקתי של ז'בוטינסקי למדינה היהודית בארץ ישראל" / קטע מתוך פרק "התנגשות הזכויות הלאומיות" "גם לאחר יצירת הרוב העברי יישאר בארץ ציבור ערבי גדול ואם לחלק הזה של תושבי הארץ יבואו בזמן מן הזמנים ימים רעים, אז כל הארץ תישא בעול הסבל. מצבם האיתן של הערבים במונן הפוליטי, הכלכלי והתרבותי, יישאר, לפיכך לנצח נצחים התנאי העיקרי למצבה הבריאה והאיתן של ארץ ישראל כולה. שוויון זכויות גמור של שני הגזעים, של שתי הלשונות ושל כל הדתות, ישרור במדינה העתידה". קראתי את דברי החכמה של עמירם ליון בעיתון "הארץ", שהוא גם בעיני איש צבא מעולה וגיבור מלחמה, אבל גם הוא כמו הגנרל שאזלי, למדרגת מנהיג לאומי הוא לא התעלה. ❀

סיירת הורים בהזרע

סיור בעיר הגדולה

השבוע נסענו, סיירות ההורים של המועצה, לסיור לילי בחצר האחורית של תל אביב. שמענו מפי בוקי נאה סיפורים מרתקים על המתרחש מאחורי הקלעים של עולם הפשע בישראל, פגשנו חלק אפל בארצנו. חוויה מעניינת, מטלטלת, מעצבנת, כואבת ואנושית. חזרנו עמוסים רגשית ומלאי תקוות שכל מה שראינו ושמענו יישאר שם, הרחק, בארץ תל אביב.

סיירת הורים

הסיירת מורכבת מ"הורים ערים" שמסתובבים בשעות הלילה (02:00-23:00) במקומות הביילוי של הנוער בישוב, מצוייזים בכיבוד ובכוונות טובות. מטרת הסיורים ליצור דיאלוג עם בני הנוער במקומות הביילוי שלהם בישוב ולהשפיע על הפחתת התנהגויות סיכון. שיח מגובה העיניים, לא ממקום שיפוטי שלא פוגע בפרטיות שלהם, תוך שמירה על אתיקה וסודיות המאפשרים שיתוף פעולה והדדיות.

ההורים בשטח אינם שוטרים ואינם מחליפים את אחריות הורי הנערים. התורנויות הן בעיקר בסופי שבוע וסביב אירועים מיוחדים, התדירות תלויה בכמות המתנדבים.

כל המרבה להצטרף, הרי זה משובח

בואו הצטרפו, הורים, סבים או כל אחד שמתאים לו פעם בכמה שבועות, בילוי והיכרות עם נוער הזרע הנפלא!

אורית 052-399-0485

בוזוקי בספריית הזרע, יוחנן בן יעקב

לפני כמה שבועות, הביאה אילנה עינב, לספרייה, יצירת עץ של האמן, יוחנן בן יעקב שהיה חבר קיבוץ.

יוחנן בן יעקב

יוחנן בן יעקב היה צייר ופסל. הוא נולד בברלין בשנת 1913. בשנת 1933 עלה לארץ ומאז ועד מותו גר בקיבוץ הזרע. יצירותיו הופיעו בתערוכות רבות בארץ ומחוצה לה. חלק מיצירותיו מוצבות עדיין במקומות בולטים בארץ. בן יעקב היה אב לשלושה ילדים: זיו בן, גליה סהר ונעם בן יעקב. יעקב נפטר בקיבוץ הזרע בשנת 2003.

היצירה שקיבלנו מאילנה הייתה מושלכת בקרן זוית. התפעלנו מאוד מהיצירה 'בוזוקי' שמה והחלטנו לתת לה מקום של כבוד בספרייה. שלחנו אותה לשיפוץ אצל דניאל לוי, והשבוע, תלינו אותה בספרייה. הקמנו פינה עם ספרי רישומים של האמן, וכן ספר שכתב על עלייתו וחיוו בארץ.

יצירת העץ, אחת מתוך תערוכה לכלי נגינה, עשויה בעיקר מפיסות עץ קטנות בעלות צורות שונות, מפיסות הפסולת של נגריית מפעל הרהיטים של קיבוץ 'הזרע' אליה מצורפים מיני מרכיבים אחרים. חברים רבים שנכנסים מאד מתפעלים וגם מתרגשים מהעבודה.

אנו שמחים וגאים, כספרייה וכמקום של תרבות והנצחה, לתת מקום למורשת והנצחת אמן מקומי החי בינינו, ומזמינים חברי קיבוץ נוספים אשר יש להם קשר משפחתי לאמנים שחיו ויצרו כאן, לשתף אותנו ביצירות.

✧ אנו נשמח להיות אכסניה טובה ואוהבת ליצירות כאלה.

יוחנן בן-יעקב בסטודיו. 1968

כמו שמקלפים תפוז / יעל כרמי

וכך מצאתי את עצמי יושבת עם הבטן הגדולה ובה שטה תינוקת, מקלפת תפוז, נוגסת בפלחים המתוקים, והעסיס שלהם עבר ממני אליה והיא בשפתה העוברית, התינוקית, אמרה תודה.

בחורף, בכל ערב כשאנחנו מכוסים בשמיכה מול הטלוויזיה, אני קולפת תפוז לבני הבית.

מסורת חורפית רבת שנים. אני אוהבת את הצורה העגולה של התפוז, את הצבע הכתום.

את הסכין החותכת בבשר הקליפה שהיא קצת רכה וקצת קשה, בסימונים שחורצת הסכין.

כיפה עגולה נושרת מראשו של הפרי, והאצבעות מושכות פיסת קליפה אחר פיסה, עד שנגלה תוכו על פלחיו. אני מפרידה את הפלחים ונוגסת, והפה מתמלא בטעם חמוץ מתוק.

כשהגעתי לגור כאן, עם האיש שלי בקיבוץ, הפכנו את אחד החדרים שהיה פעם חדר ילדים ישן והתמלא עם השנים בדברים שאין בהם צורך, לחדר העבודה שלי. 'חדר לידה' צחקה פעם אחת מחברותיי, כשסיפרתי שכאן, על השולחן נולדים כל הדברים הכתובים. בחרתי בחדר הזה כי מול החלון צומח עץ לימון. אחד מעצי הלימון המפוארים של הקיבוץ. הוא נישא אל על ושולח את פאותיו גם לצדדים.

בשיא הקיץ, כשאני מתגעגעת לחורף ועוברת על פני העץ מהבית למחסן, אפשר לראות איך הלימונים מתחילים להנץ. הם קטנים וירוקים מאד וכשהם מבשילים, הם הופכים לצהובים וגדולים ויש בהם כאלה הדומים לאתרוגים. הם כל

כך עסיסיים ומלאים במיץ, שאין צורך לחוץ עליהם, חוצים, נגיעה קלה מעל סלט חתוך קטן, והמיץ מציף את הסלט.

אני אוהבת טעם חמוץ על כל גווניו: חומץ תפוחים, מלפפונים חמוצים, פלפלים מוחמצים עם עלי דפנה ופלפל אנגלי, שוקולד בטעם תפוז וכשאני אופה עוגת לימון אני מוסיפה לה קצת מיץ תפוזים, ולעוגת

תפוזים אני מוסיפה קצת מיץ לימון.

אחרי לילה של שפעת, התעטשויות וצמרמורת יצאתי לחצר וקטפתי לי קלמנטינות מהעץ שלנו. טיפות גשם בריח פרי הדר צנחו על ראשי. את הפירות חציתי לשניים וסחטתי במסחטה ידנית. הצמדתי את החצאים, לחצתי, והמיץ ניגר והשפריץ. הטעם הזה. החמוץ מתוק. שורף וטוב בגרון. נלחם בחיידקים. את מה שנשאר, אכסה בצלחת זכוכית קטנה כדי שלא יברחו הוויטמינים.

על השיש במטבח, היתה אמא משאירה לי סנדביץ' גבינה צהובה וחרדל, וכוס מיץ תפוזים סחוט טרי עליה כיסתה צלחת זכוכית קטנה 'שלא יברחו הוויטמינים', והלכה להיות המורה שולה בבית הספר צפריירים.

נשארתי חולה בבית. איזה אושר. למטה, ברחוב, נשמעו קולות הילדים מהשיכון שהלכו לבית הספר, ואני נשארתי בפיג'מה על הכורסה בסלון.

פינות הבית הרגילות הופכות למערות סתרים קטנות. מגירות בחדר השינה של ההורים מכילות תמונות של אנשים שלא הכרתי. הנה השרשרת הארוכה של אמא שהיא עונדת כשהם יוצאים לחברים או הצגה ועכשיו היא שלי. אני מעבירה אותה מעל ראשי וכשהיא צונחת ארוכה ומנצנצת הפיג'מה הופכת לגלימה. וגם אודם. וסומק. ובושם. וחלוק הקטיפה הכחול של אמא אותו הייתה לובשת כשקמה משנת הצהריים ובכיסו היתה תמיד מטפחת אף מבד. אני לובשת אותו ומסתובבת בבית, שולי החלוק נגררים אחרי לאורך הפרוזדור. הנה התמונות שאבא צילם במלחמת ששת הימים ויום כיפור, זוחל בין קוצים. לפגז הגדול והריק שהביא משם ועמד במרפסת שלנו והכיל קוצים גבוהים, היה ריח של מדורות.

אפשר לשכב במיטה של אמא ואבא ולהריח את ריח שערם מהכריות, ולהיזכר, איך פעם, קמתי באמצע הלילה באשמת כאב בטן, הצצתי לחדרם וראיתי אותם ישנים. ידה של אמא תמיד על עיניה, ידו של אבא חובקת אותה.

המקרר וארונות הפורמייקה במטבח מלאים בטעמים, ריחות וניסיונות. מה יקרה אם נערבב גבינה לבנה עם מיץ פטל? או עם אבקת קקאו? מממ, טעים. הידעתם שאם מורחים ריבת תות בין שני ביסקוויטים פתי בר הם הופכים לקינוח הטעים ביותר בעולם?

באחת המגירות מצאתי

שוקולד לשונות חתול שקיבלנו פעם במתנה ושמרנו, כדרך שמרנו פעם 'לאורחים'. במרפסת המטבח, מאחורי וילון, על מדפי עץ קופסאות שימורי אפרסקים ואננס שאת המיץ שלהם אני אוהבת עד היום ומוסיפה לסלט פירות.

'לא שתית את המיץ שסחטתי לך', אמרה אמא בעצב כשחזרה בצהריים מהעבודה, 'והוויטמינים כבר ברחו'.

בתי הבכורה, מעין, אהבה תפוזים עוד כשהייתה עוברית. בכל פעם שאכלתי תפוז, הבטן שלי לא הפסיקה לזוז.

פינת התובנה / בועז בש מרץ'

Mind Full, or Mindful?

הקטנים הקשורים בה, אבל ללא מחשבה עליהם. התוצאה הנה סוג של מדיטציה, של השגת שקט ושלווה פנימית. של הרגשת אחדות זורמת עם הטבע והקיום האנושי.

האם נצליח לעמוד בדרישות החיים כיום ולהגיע יותר למצב תודעתי זה? זה תלוי רק בנו

MULTI-TASKING הכרח החיים

דרישות העבודה והחיים במאה ה-21 מדרבנות אותנו להתנהל במצב של MULTI-TASKING. עלינו גם לעבוד הרבה שעות, גם להשקיע בילדים וגם בעצמנו. עלינו לפתח יכולות עבודה במספר תחומים ולעסוק ולקדם אותם במקביל, אחרת יימצא אחר שטוב מאתנו בזאת. עלינו לתקשר ולהיות מחוברים במייל, בוואטסאפ, בפייסבוק ובטוויטר וש'דיר בלאק' לא נענה מיד עם מתקשרים אלינו! אנחנו צריכים להיות גם מוצלחים כלכלית, גם מקובלים חברתית, גם בסדר עם המשפחה שלנו וגם להגשים את החלומות שלנו עצמנו...

MINDFULNESS - אפשרות אחרת

המצב ההפוך ל"מצב תודעה" זה נקרא MINDFULNESS. במצב זה אנו מתרכזים בהווה, בדבר אחד אותו אנו עושים/ חווים ו"נמצאים בו" באופן טוטלי, קצת בדומה ל"טקס התה" היפני המפורסם, או ל"ריצת צ'י" עליה כתבתי כבר. אנו מגרשים הפרעות/מחשבות/דאגות מהעבר ומהעתיד ופשוט עושים את הפעולה הנוכחית תוך קליטת כל הפרטים

טיפת מיתולוגיה / אהוד דור

חֶרֶב דְּמוֹקְלֶס

דמוקלס שהיה מאנשי החצר של מלך סִיקְרוֹנָה, נשמע רוטן על מר גורלו לעומת גורל המלך החי חיי רווחה ומותרות. הדבר גונב לאוזנו של המלך, וזה הציע לדמוקלס להתחלף ליום אחד בתפקידיהם.

דמוקלס נענה להצעה ובו ביום נערכה סעודה לכבודו. כאשר התיישב בראש השולחן העמוס כל טוב, גילה לתדהמתו שמעל לראשו תלויה חרב על שערה מזנב סוס. בו במקום התפוגגו כל התלהבותו ותאבוננו, והוא התחנן בפני המלך לשוב לתפקידו הקודם. המלך נעתר לבקשתו, לאחר שהבהיר לו שכל חייו מתנהלים תחת איום מתמיד כמו זה. ואילו אנחנו נותרנו עם הביטוי: "חֶרֶב דְּמוֹקְלֶס" - המשמש לתיאור איום המרחף מעל הראש באופן קבוע.

שבת שלום (ובלא איומים כלשהם) אהוד דור

ריצ'רד ווסטל, חרב דמוקלס, 1812

סוף סוף נמצא הרגיעון למצבי לחץ ועצבים רוגע לך

במפעל יינות (יקב...) מת טועם היין. מנהל המפעל חיפש להעסיק טועם אחר במקומו. בין המועמדים הגיע זקן שנראה שיכור, כולו מסריח, בגדים מרופטים ומלוכלכים והגיש את מועמדותו לתפקיד. המנהל שאל את הזקן מה הוא מחפש כאן והזקן ענה שיש לו נסיון ארוך ועשיר באבחון יינות. המנהל חיפש דרך לסלק אותו משם ונתן לו כוס יין לנסות אותו. הזקן טעם מן היין ואמר: "זה יין מוסקט בן 3, מהגפנים שגדלו במדרון צפוני והיין תסס במכלי פלדה". המנהל, המום מנכונות האבחון, נתן לו כוס נוספת לניסיון. שוב טעם הזקן מן היין ואמר: "זה יין קברנה אדום בן 8 שנים מגפנים שגדלו במדרון מערבי ותסס בחביות עץ אלון". בפעם השלישית, המנהל קרץ למזכירתו והיא הביאה לו לניסיון האחרון כוס שתן. טעם הזקן מן הכוס ואמר: "זה שתן של בלונדינית בת 26, בהריון בחודש השלישי. ואם אני לא אקבל את המשרה, אספר מי האבא....."

***

משה ואישתו עדנה הלכו בכל שנה ליריד, ומדי שנה משה היה אומר: "עדנה, אני רוצה לטוס במסוק". עדנה תמיד ענתה: "אני יודעת, משה, אבל הטיסה במסוק עולה חמישים דולר, וחמישים דולר הם חמישים דולר!" בשנה אחת כשמשה ועדנה הלכו ליריד, משה אמר: "עדנה, אני בן שבעים וחמש... אם אני לא אטוס עכשיו במסוק, אולי לא תהיה לי הזדמנות נוספת." עדנה ענתה לו: "משה הרי הטיסה במסוק עולה חמישים דולר, וחמישים דולר הם חמישים דולר!" שמע הטייס את בני הזוג ואמר: "אנשים אני אעשה אתכם עיסקה, אני אקח את שניכם לטיול, אם תוכלו להישאר בשקט במשך כל הנסיעה ולא לומר מילה, אני לא אגבה מכם פרוטה! אבל אם תאמרו אפילו מילה אחת - זה יעלה לכם חמישים דולר." משה ועדנה הסכימו ועלו למסוק. הטייס עשה כל מיני תרגילים, אבל לא נשמעה מילה. הוא עשה תעלולים נועזים שוב ושוב, אבל עדיין לא נשמעה מילה... כאשר הם נחתו, פנה הטייס אל משה ואמר, "בחיי, עשיתי כל מה שיכולתי כדי לגרום לך לצעוק, אבל אתה לא השמעת מילה, אני מתרשם!" משה השיב: "ובכן, אם לומר את האמת, כמעט אמרתי משהו כאשר עדנה נפלה מהמסוק, אבל אתה יודע, חמישים דולר הם חמישים דולר!"

"מערכת היחסים" שהתקיים לאורך מספר שנים בין קיבוץ הזורע וקיבוץ שניר

לרגל חגיגות יובל לקיבוץ שניר, והקשר של שניר עם הזורע, מובאים לפניכם הפעם מספר קטעים מתוך מאמרים שפורסמו בבשער בנושא אימוץ שניר ע"י הזורע. בסופו של דבר האימוץ לא צבר תאוצה והתפוגג עם חלוף הזמנים עקב מחסור בחברים שלא היו מוכנים ללכת לגור בו ולהתנדב... למזלנו, הקיבוץ קם גם ללא האימוץ המלא וניתן להנות ממנו גם כיום / צוות הארכיון

הנתונים: בשניר 70 חברים, מהם 55 בני קיבוצים. מכל מיני סיבות הם בחרו לפנות דווקא לקיבוץ הזורע בבקשת אימוץ. הקושי, שילדים יש להם רק בגיל שלוש ומטה, וגם ילדי הגן הראשונים יצטרכו להיות "בגן יום" בקיבוץ דן. העזרה הנדרשת: חברים מנוסים בכל מיני שטחים, חברתיים תרבותיים, משקיים, בכל הגילים... לפי המלצת המזכירות מאשרת השיחה את האימוץ עקרונית, בידיעה שאין דמיון בין מבצע זה ומבצע זיקים מלפני 10-15 שנה.

*

אוי לה לאותה צביעות, יבל ברקאי, 29.10.1976

לאנשים הוסבר שפה מצביעים, או בעד לסגור את "ענין שניר" או בעד המשך האימוץ עם חיוב אנשים ללכת.... אך למה להציג כך את הדברים? האם כדאי שוב פעם לשקר את עצמנו ולזעוק מעל שיחת הקיבוץ: "להמשיך את האימוץ" - שהרי לא הייתה בשניר שום התחלה ראויה לשמה ולא נעשה שום דבר שהעלה את קרננו ולכן גם הסיוע והצגת הדברים בצורה כזאת היא כלל וכלל לא מנובדת, ולא נכונה....

*

הקיבוץ - חברה משימתית? 4.2.1977, אראלה אמיר, בשער (הזורע - שניר: על פרשת דרכים)

האם יש לקיבוץ הגדול של סוף שנות ה-70 תפקידים שמעבר לחצר שלו? דומני שאלה זו חוזרת על עצמה מפעם לפעם בהקשר לנושאים שונים.... כאן באה אלינו תביעה שמעבר לזה, וזוהי התביעה של אימוץ קיבוץ, הנמצא בראשית דרכו והתהוותו, ואין לנו דרך, לדעתי להתחמק מתביעה זו. לא ע"י החלטת שיחה אותה החלטה של ביטול אימוץ שניר, ברוב של 31 נגד 28 ולמעשה, ללא דיון רציני.

*

קיבוץ נחל שניר - גם הוא בין יעדי ש.ש.א שלנו
ראיון לבשער עם דורון שפי מתאריך 24.1.1969
*הראיון מופיע כאן רק בחלקו

... ובכן, כך מספר דורון שפי בשעת ביקורו בבית: הנקודה התאזרחה לפני חודשיים. ה"חברים" שם בינתיים רק אותם תשעה בנים ושמונה בנות, שהגיעו במסגרת של ש.ש.א. יתר האוכלוסייה היא מחלקת נח"ל המוצבת שם. בצורה פרטיזנית למדי, אם כי בהסכמת הקבה"א ובתמיכתו, מנסים למשוך לשם צעירים נוספים ע"י שכנוע אישי או ע"י פניות לח"צ של קיבוץ זה או אחר. הגוף המאורגן הראשון אשר צריך ל"להשלים" או יותר נכון להוות את היסוד הקבוע של הקיבוץ, הוא קיים עדיין כגרעין מסומן על מפת העתיד של התנועה החינוכית וחבריו לומדים בינתיים בכיתה י"א. ש. אם כן איפה שוכן הקיבוץ בדיוק? ת. הוא שוכן מעל המפל הגדול של הבאניס כ- אחד ק"מ מערבה.

ש. מה השטחים העומדים לרשותו?

ת. יש 3,500 דונם לעיבוד, מזה 2,000 דונם פלחה, 500 מיועדים לכותנה, השנה יטעו 50 דונם אבוקדו, קיים גם גן ירק (בינתיים רק בצל כ-20 דונם) יש מרעה טבעי מוגדר של כ-5,000 דונם, בו רועים עכשיו 150 ראש בקר....

ש. איזה ענפים יש עוד?

ת. קיימת התחלה של לול, כ-400 מטילות.

*

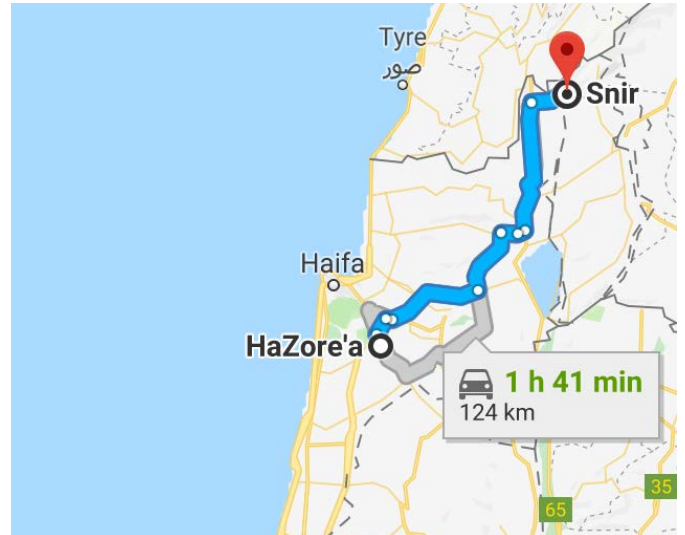
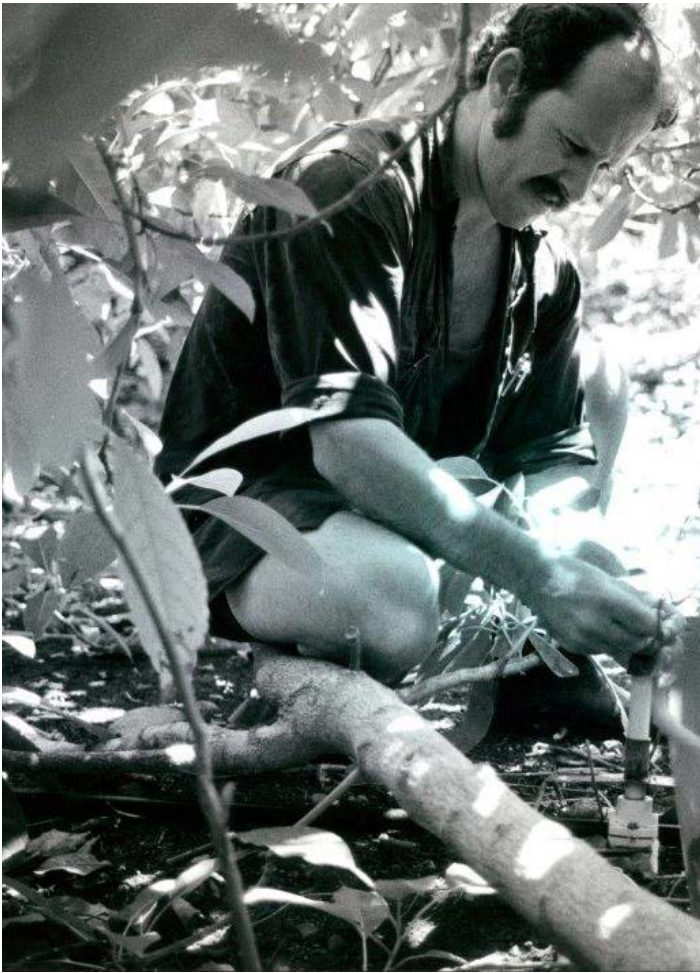
דו"ח משיחת הקיבוץ, 21.2.1975 בבשער

אימוץ קיבוץ שניר: משלחת קיבוץ שניר הסבירה את

הודעה של נדב שחם, רכז צוות שניר, 2.5.1975, בשער

פורסמה שהיה בעקבות החלטת הקיבוץ, לקבל על עצמו את אימוץ קיבוץ שניר, הועלו מספר בקשות מצד שניר לגבי הנושאים הדחופים, בהם היו מעוניינים בעזרתנו. בימים אלה התחלנו לטפל בכך.

בין השאר הועלתה בקשה של שניר להעביר את יעד השמירה, שקיבלנו על עצמנו מקיבוץ עמיר אליהם. המדובר בשני אנשים כל שבוע שיצאו לשמירה בקיבוץ שניר.... ✂

אריאל לוקס עובד בהשקיה בקבוץ שניר. 1979

10 שאלות ותשובות עם דני שמע

גיל: 52

מצב משפחתי: נשואה מזה 26 שנים ליוסי.

אימא ל-3 בנים - דני, בני ומיקי ולבת אחת - קרן.

מקצוע: במאית תיאטרון, מחזאית ומורה לדרמה. כיום מביימת בצוותא, בתיאטרון תמונע ובמסגרת הפרינג' של הבימה וכמובן לא לשכוח - מביימת הצגות במועצה האזורית מגידו.

כשפגשתי את דני הוא אמר לי "היי, אימא, אני הולך לנעורים"... ואני וויתרתי על הופעה של אריק איינשטיין, שחודשיים לאחר מכן נפטר.

7 משהו שאת שואפת להגשים בעתיד?

אני רוצה לקחת הצגה שאביים לפסטיבל בחו"ל. הכי הייתי רוצה לפסטיבל אדינבורו - ה"אימא של הפסטיבלים", או לפסטיבל הפרינג' בניו-יורק, אבל אשמח גם לכל פסטיבל אחר. אולי זה יקרה בעתיד עם הצגה שעדיין לא כתבתי ולא ביימתי ונמצאת כיום רק בראש שלי. הלוואי.

8 ספרי משהו שלא יודעים עליך.

פגשתי לפני מספר שנים את יצחק נבון. באותו הזמן ביימתי את ההצגה "היריקה", שכתב העיתונאי גדעון רייכר על בסיס סיפור אישי. היינו קרובים מאוד לבכורה והיה המון לחץ. בחזרה על מחשבות על צורך בכמה תיקונים בטקסט של המחזה. התקשרתי מהבית לגדעון עם התיקונים ואמרתי לו שהוא חייב לעשות אותם באותו הערב כדי שיהיו מוכנים לחזרות למחרת. גדעון רייכר אמר לי: "אני לא יכול. יש לי אורחים". כשהמסכת הלחץ הוא אמר: "בסדר, אני אכתוב את השינויים אחרי ארוחת הערב יחד עם הנשיא לשעבר. אני אשב איתו וביחד נכתוב משהו". סגרתי את הטלפון ואמרתי לילדים: "אני חושבת ששמעון פרס כותב לי סצנה...". בהמשך הערב רייכר שלח לי את הסצנה המתוקנת והיא הייתה מעולה. למחרת בבוקר כשדיברתי עם רייכר הבנתי שמדובר בכלל ביצחק נבון. כאשר ההצגה עלתה נבון הגיע לראותה בצוותא 2 ואחרי ההצגה נפגשנו. הוא היה מאוד חם, נחמד ומפרגן. באותו הזמן לא הייתי מודעת מיהו יצחק נבון ומה יכולת הכתיבה שלו. רק כשהתחלתי כעבור שנים לעבוד על "בוסתן ספרדי" הבנתי את מי הייתה לי הזכות לפגוש ומי עזר לכתוב את התיקונים.

9 תכונה אחת בך שהיית שמחה להיפרד ממנה.

יכול להיות שלאחר הצגה יבואו מאה אנשים ויתנו לי ביקורת טובה, אבל די באחד שיגיד משהו שלילי כדי שרק את מה שאמר אקח איתי. אני חוזרת אז הביתה "מבואסת" ושואלת את עצמי מה לא עשיתי טוב. כל הביקורות החיוביות נשכחות בצד והביקורת צובעת הכול באפור. אני עובדת על עצמי להיפטר מתכונה זו.

10 משהו שאת לא אוהבת ומשהו שאת אוהבת בהזרוע?

לא אוהבת: אני לא אוהבת את הפתקים לשמירת מקום באולם. כשבאים לאירוע חגיגי באולם וכל מה שרואים זה פתקים עם שמות זה מפריע לי. למה שלא יבואו כולם בלי לתפוס מקום מקודם ופשוט יתיישבו היכן שפנוי.

אוהבת: את החינוך הבלתי פורמאלי! אני חושבת שהמסגרות החינוכיות במרחבים, בנעורים, ב"רעות" ובשומר-הצעיר מזמנות לילדים שלנו אפשרויות נהדרות לפעילות עצמאית, ליצירת תרבות של עשייה ולא תרבות קנייה ומפתחות בהם עצמאות, יצירתיות ומנהיגות.

תודה לדני שמע על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמה לכולנו.

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובניתים, תחשבו מה אתם הייתם עונים.

ראיין: דני נהב

1 זכרון מעניין מהילדות?

גדלתי בסן-פרנסיסקו במשפחה רחבה ומלוכדת. מכל משפחתי הקשר החזק ביותר היה לי עם בת דודתי אליסה, שגדלנו ממש יחד. היא הייתה מעט מבוגרת ממני והמנהיגה שבינינו כשאני נגררת אחריה. בזכרון שלי אני בת 4 ויוצאת יחד עם אליסה ושתי האימהות שלנו ל"שופינג". היה לנו נורא משעמם אז בכוונה הלכנו לאיבוד ואחר כך פנינו לאחת המוכרות במרכז המסחרי ואמרנו לה שנאבדנו. עד ש"שיבו את האבידה" לאימהות לקחו אותנו לחדר עם דפי צביעה וגירים וגלידה. היה כייף והפכנו את זה לנוהל קבוע, בייחוד בזכות הגלידה וזה נהפך לסוג של "אגדה משפחתית" ששבים ומספרים במפגשים.

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

"מוסיקה של קרקס סיני". אני מביימת עכשיו הצגה לקראת חנוכה של המועצה בשם "בארץ סין" של לאה גולדברג. ההצגה היא בסגנון של קרקס סיני עם הרבה אקרובטיקה וליצנות ואני מחפשת מוסיקה סינית מתאימה.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

למעשה המקצוע שלי הוא גם התחביב שלי, בייחוד בכל מה שנוגע לצפייה בהצגות. אני רואה כמעט כל הצגה שעולה בארץ. משום שזה מקצוע אזי התחביב שלי כיום הוא לשחק "מיונג" (משחק סיני מקסים). אני זוכרת בילדותי את סבתא ואימא משחקות עם החברות. אבל הדור שלי לא ממש למד לשחק. אימא שלי עד היום משתתפת בתחרויות "מיונג". כשנסעתי לאחרונה עם קרן למשפחה בסן-פרנסיסקו, לחצתי על אימא שלי סוף סוף ללמד את שתינו את המשחק. שיחקנו כל יום כ-4 שעות ועכשיו אני מתכוונת להתחיל לפתח תחביב זה במשפחתי, תחביב שהוא חלק מהשורשים שלי.

4 מהו החטא הקטן שלך ("הגילטי-פלז'ר")?

תכניות ריאליטי! אני אוהבת לראות כמעט כל תכנית ריאליטי שרק ישנה בלוח השידורים - שירה, בישול, אתגרים ועוד. הכול! אני מאוד נהנית אבל מרגישה קצת לא בסדר ש"מבזבזת" על זה את זמני. בעבר ניסיתי יחד עם מרסיה להתקבל ל"מרוץ למיליון". היינו בטוחות שנתקבל ואפילו קניתי נעלי ספורט מיוחדות לתכנית, אבל בסוף משום מה לא התקבלנו.

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית רוצה להיות?

בעבר נסענו, כל המשפחה, פעמיים בקמפינגים בינות לפארקים של מערב ארצות הברית. זכור לי כחוויה משפחתית נהדרת. הייתי רוצה לשבת בפארק יוסימיטי ולשחק דומינו, קלפים וכדומה עם יוסי והילדים.

6 מהו הפיספוס שלך?

בספטמבר 2013 בני דני חזר מהמסע לפולין. קמנו מוקדם בבוקר כדי לקבל את פניו בבית הספר ובהמשך הבוקר ישבנו בבית ודני סיפר באריכות על חוויותיו. כאשר הלך לישון נסעתי לתל-אביב לחזרות להצגה שביימתי בצוותא. באותו יום הציע לי אחד התאורנים של צוותא להישאר בערב להופעה מיוחדת שלא פורסמה (כמעט הייתי אומרת שהייתה סודית) של אריק אינשטיין באולם צוותא 1. אינשטיין הפסיק למעשה להופיע אבל מדי פעם "התגנב" להופעות פרטיות כמו זו. מאוד רציתי להישאר אבל נזכרתי שדני רק חזר מפולין ובטח ירצה להמשיך לשתף בחוויות. וויתרתי על ההופעה וחזרתי הביתה.